

ΤΡΟΪΚΑΝΟΙ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΙ

Ἡ προσέγγιςις αὐτὴ σκοπὸν ἔχει νὰ ἀποδείξῃ τὴν δύναμη τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης στὶς ἀπανταχοῦ ἐλληνογενεῖς διαλέκτους.

Ἡ ονοματολογικὴ ἀνάλυσις τῶν ἐμπλεκομένων προσώπων πολλακίς ἀποδεικνύεται μέθοδος σοφῆ, ἐιδικῶς ὅταν χρησιμοποιεῖ ὡς μέθοδον ἀποκωδικοποιήσεως τὸν ΕΛΛΗΝΑ ΛΟΓΟ.

ΟΝΟΜΑ = Ο – ΝΟΜ – Α

Τὸ ὄνομα τοῦ καθενός μας εἶναι οὐσιαστικῶς ὁ καθρέπτης μας – ὁ ΝΟΜΟΣ μας.
Τὸ Ἐπίθετον δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐπιβεβαίωση τοῦ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

ΕΠΙ – ΘΕΤΩ (ἐπὶ τοῦ ονόματος θέτω)

Πρωθυπουργός Ελλάδος

ΣΑΜΑΡΑΣ = ΣΑΜΑΡΙ

Σαμάρι ἢ Σαμαράς εἶναι σύνθετος λέξις τῶν

- ΣΑΜΑ = Δωρικὴ διάλεκτος τῆς λέξεως ΣΩΜΑ
- ΡΑ (ς) = Ἡ ΡΟΗ τοῦ Ὑπερτάτου Ἡλίου (Οἱ ροές τῶν φωτοενεργειῶν)

Στὴν οὐσία εἶναι τὸ σῶμα πού δέχεται ἀενάως τὸ φορτίο τῶν ἠλενεργειῶν τοῦ Ὑπερτάτου Ἡλίου.

Σαμάρι φορτώνονται οἱ ΟΝΟΙ καὶ οἱ ΗΜΙΟΝΟΙ, τὰ πῖο φιλήσυχα μεταφορικὰ τετράποδα.

Ὁ ΟΝΟΣ ἀνάγει στὴν ΔΙΑΝΟΙΑ τοῦ καταπιεσμένου ἀνθρώπου. Μὴν ξεχνάμε τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ χρησιμοποίησε τὸν ΟΝΟ, ὄχι μόνο γιὰ τὴν ὑποτελή ἐκφραση τοῦ ζῶου ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μᾶς προῖδεάσει γιὰ τίς κρυμμένες ἐννοιες πού περιέχουν οἱ ἐλληνικὲς λέξεις.

Ο ΣΑΜΑΡΑΣ ΕΒΑΛΕ ΤΟ ΣΑΜΑΡΙ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

ΜΟΝΤΙ στὴν ἰταλικὴ εἶναι τὰ ὄρη (il monte – i monti)

Τὸ ὄρος εἶναι μάζα ὕλης πού επικάθηται στὴν γῆινη ἐπιφάνεια (συμπιέζει τὴν ἐπιφάνεια).

Μ – ΟΝ – Τι = Διακρίνουνε τὸ θέμα τῆς λέξεως ΟΝΟΣ (ΟΝ) καὶ τὸ Τ πού σημαίνει τὴν στερέωσιν κατὰ τον ΕΛΛΗΝΑ ΛΟΓΟ.

Δηλαδή στὴν ΜΑ ορατὴ φύση ο (Ν) Νούς – (Τ) στερεώνεται.

Ἐπίσης ὅπως φαίνεται κάτωθι ἀπὸ τὸ λεξικὸ Κακουλίδη ἢ ἰδίᾳ λέξις παράγει καὶ τὸ ρῆμα montare πού σημαίνει ἰπεύω, ἀνεβαίνω ἐπάνω σὲ ράχη ζῶου (?).

Μὴν ξεχνάμε τὴν λέξη ΜΑΝΤΩ πού σκεπάζει τοὺς ὠμούς τῶν γυναικῶν καὶ πού προέρχεται ἀπὸ τὴν λέξη ΜΑΝΔΥΑΣ. Τὰ ὄρη λειτουργοῦν καὶ ὡς μανδύας τῆς γῆινου ἐπιφανείας.

Συμπεραίνουμε ὅτι ὁ ΜΟΝΤΙ εἶναι βᾶρος ἢ επικάλυψις τῆς ἰταλικῆς κοινωνίας.

montāre ρ ἀνεβαίνω, συναρμολογῶ (μοντά-
ρω), ἰπεύω, αὐξάνω [φουσκῶνω (γιὰ ποτά-
μι), χτυκῶ (αὐγά), ἐνδιαφέρω, τακτοκοῦω,
συμποσοῦμαι (γιὰ χρῆμα)]
– in superbia σηκώνω φηλά τὴ μύτη μου
far(e) – la stizza a qu ζεσηκῶνω τὰ μυαλά
κάποιοι
il sangue mī monta sulla testa μου ἀνε-
βαίνει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι
– la festa a qu ζεσηκῶνω τὰ μυαλά κάποιοι
– in pulpito(cattedra) κάμνω τὸν ἐξουκνάκια
– la posca al naso τσατίζω κάποιοι
– la guardia φυλάω σκοτιῶ
– in collera ἔξοργίζομαι
– in bestia ἔξοργίζομαι
montāta ὁ ἀνάβασμα
montatdio ὁ ἀναβολεὺς

PAXOÏ – PAXΩÏ

Διακρίνουμε τήν λέξη PAXH καί τήν κατάληξη Ω-I

Η κατάληξις ΩI δεικνύει τόν κάτω χώρο. Λέγουμε ΚΑΤΩÏ γιά νά δηλώσουμε τό κάτω μέρος τής οικίας – τό υπόγειο – τό συμπιεσμένο από τό κατοικήσιμο τμήμα τής οικίας.

PA – Οί ροές τού υπερτάτου φωτισμού επί (XΩ) χώματος

(Ράχη ονομάζουμε τό σύνολον τών οστέων τής σπονδυλικής στήλης ή οποία μέ τό σχήμα της αλλά καί τήν κίνηση πού εκτελει προσομοιάζει τήν συνεχή κάθοδο των ηλενεργειών επί πλανήτου, οί οποίες αενάως φορτ-ίζουν τά σώματα).

Είναι λοιπόν εμφανές ότι τό όνομα τού έν λόγω ίσπανού πολιτικού εξασκεί εννοιολογικώς πίεσιν πρός τόν λαό του.

Παρόμοιο μέ αυτό τού Σαμαρά.

Βλέπε σημείωση από τό λεξικό Σταματάκου.

ῥάχιζω, μελλ. -ίσει (ῥάχισ) διατέμνω (κομπτῶν διαχωρίζω) κατά μήκος τῆς ράχεως || διασχίζω εἰς δύο, διχάζω, κόπτω εἰς τεμάχια, κομματίζω.— || μτφρ., φέρομαι ἀλαζονικῶς, κομπάζω.

ῥάχισ, γεν. -ιος, ἀττ. -εως, ἤ· ὡς καί νῦν, ράχισ, «ράχη» (ἐπὶ ἀνθρ. καί ζῴων), ἡ σπονδυλική στήλη || ὡς. τό λεγόμενον «ραχοκόκκαλο», λατ. *spina dorsi* || ὑπὸ ῥάχιν παγῆναι = νά ἀνασκολοπισθοῦν.— || πᾶν τό προσομοιάζον πρός ράχιν (πρὸς «ραχοκόκκαλο») κατά τό σχῆμα, ὅπως π.χ. ράχισ ὄρους, ὄροσειρά.

ῥαχός, ἰων. ῥηχός, -οῦ, ἤ· θάμνος ἀκανθώδης. 2) φραγμός (φράκτης) ἐξ ἀκανθῶν. 3) ἀκανθώδης ράβδος || κλῆμα ἀμπέλου, «ἀμπελόβεργα».

Ἔτυμ. : ἀττ. ῥᾱχός (ῥᾱχος), ἰων. ῥηχός ('Ἡροδ.· εὐρεηχος, ῥηχώδης)· ῥάχισ, -ιος, ἀττ. -εως· ῥαχίζω (βλ. λ. λ.) : παλ-ιρλ. *fracc* (βελόνη), λιθ. *rāzas* (*vrə-ǵho-) = κλῶνος ἀνευ φύλλων, *razis* (ἄχυρον, καλάμη ἀχύρου)· ἐξ ἰαπ. *vrāǵh-*, *vrəǵh- (νύσσω, κεντῶ).

ΠΑΣΟΥΣ – ΚΟΕΛΙΟΥ

Αναλύοντας τόν τελευταίο τής παρέας τόν πορτογάλο Κοέλιου συνάγουμε τά ακόλουθα:

ΠΑΣ – ΟΥΣ = Ο καθείς ἐξ υμών

Κ(Ο) ΕΛΙ (ΟΥ) = στό κελί.

Κελί = (Κ) κάτω (ΕΛ) πορεύεται καί εγκλωβίζεται ό ήλιος.

Όλη ή Γή είναι ένα τεράστιο ηλιακό κελί.

Άρα καί στήν Πορτογαλία έχουμε τόν εγκλεισμό σέ κελί τών φωτεινών δυνάμεων καί κατ'επέκτασιν τών ανθρωπίνων όντων.

Κωνσταντίνος Ιππ. Κωστάκης

14-03-2013

Βιβλιογραφία
[ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ Σημαιοφόρου Θεολόγου](#)

Λεξικά Σταματάκου καί Κακουλίδη